

досягнень та відхилень проміжних показників; корекція поставлених цілей (стратегічних та тактичних), завдань, використання ресурсів, діяльності структурних підрозділів; аналіз отриманих результатів і співставлення із стратегією. Визначення рівня розвитку університету, використання існуючого потенціалу та набуття нового; розробка нової стратегії розвитку.

Розвиток вузу стосується: кадрового забезпечення (у першу чергу наукового і науково-педагогічного персоналу); інфраструктури та матеріально-технічної бази для освітньої та наукової діяльності; системи інформаційного забезпечення та комунікацій; фінансової діяльності; розширення переліку спеціальностей та освітніх програм; міжнародних зав'язків; генерації та реалізації наукових ідей та досліджень [2; 3]. Сама система управління закладом вищої освіти повинна бути динамічною, готовою до змін і постійно саморозвиватися; відповідати сучасним тенденціям розвитку суспільства та освітньої і наукової галузей; швидко реагувати на зовнішні виклики та внутрішні проблеми; базуватися на використанні найсучасніших інформаційних та комунікаційних технологіях.

Література

1. Іщук Л. І. Управління розвитком ВНЗ на засадах маркетингу та логістики. Вісник ЖДТУ. Серія: Економічні науки. 2012. №2 (60). С.196 - 198
2. Ковальчук В. І., Данькевич В.О. Деякі аспекти стратегічного управління розвитком закладу вищої освіти. «Молодий вчений». 2018. №3 (55). С.548 - 550
3. Моргулець О. Б. Управління вищим навчальним закладом як суб'єктом ринку: монографія. К.: КНУТД, 2017. 454 с.

ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ У ПТАХІВНИЦТВІ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ПРОХОДЖЕННЯ ВИРОБНИЧОЇ ПРАКТИКИ

Щербина Олена Вікторівна

*к.с.-г.н., доцент кафедри технологій
переробки та зберігання с.-г. продукції*

Херсонський державний аграрно-економічний університет

Перед студентами першого та другого року навчання стоять завдання при проходженні комплексної практики із тієї спеціальності за якою вони здобувають освіту. Метою їх роботи є закріплення теоретичних знань.

Основи сільськогосподарської практики на промислових підприємствах заохочує майбутніх спеціалістів ознайомитись з основними методами досліджень, здобути навички проведення експерименту, а також залучити до самостійних наукових досліджень.

Розглянемо деякі методи наукового дослідження у птахівництві.

Промислове птахівництво – одна з найбільш інтенсивних, ефективних і динамічних галузей агропромислового комплексу, що вимагає від виробників утримувати лише високопродуктивну птицю з високими, якісними й кількісними показниками [1]. Спеціалісти цієї галузі увесь час перебувають на вістрі науки, доповнюючи традиційні способи дослідження новими методами пізнання.

Найбільш поширеним методом дослідження, що використовуються у птахівництві, є *спостереження*, застосовується під час *первинної оцінки екстер'єру птиці*. Вивчення зовнішнього вигляду особин дає можливість визначити її можливу продуктивність або інші господарсько-корисні якості. Можна стверджувати, що між живою масою птиці й величиною знесених яєць є пряма залежність. Існує зв'язок між довжиною плесни, живою масою, а також

умовами утримання і несучістю птиці.

Первинна оцінка екстер'єру птиці дає матеріал для *опису* статей, використовуючи наступний алгоритм: голова (коротка; довга; широка; глибока); гребінь (великий; середній; малий; листоподібний; прямий або звисає на бік; трояндоподібний; високий; низький; широкий; вузький; загострений на задньому кінці; стрічкоподібний; валикоподібний); очі (випуклі; блищать; колір райдужної оболонки червоний; жовтувато-червоний; оранжево-червоний); вушні мочки та сережки (великі; середні; малі; овальні в нижній частині; довгі; короткі; червоні; білі); шия (довга; коротка; середня; товста; тонка; прямо поставлена); груди (глибокі; широкі; опуклі; довгі; прямі; рівні); спина (довга; пряма; рівна); живіт (об'ємний; м'який); кінцівки (довгі; короткі; середні; товсті; тонкі; середньої товщини; шкіра жовта; чорна) [2, с. 19-22].

Користуючись цією схемою, можна описати екстер'єр м'ясних та яєчних порід курей.

Одним із об'єктивних методів оцінки екстер'єру птиці є *метод вимірювання статей*. Зазвичай процедура вимірювання проводиться під час бонітування і дає можливість об'єктивно оцінити породу, породну групу, крос, лінію або окремих особин, яких відбирають для поліпшення чи створення високопродуктивних ліній. [2, с. 23-24].

Найбільш розповсюдженим способом оцінки росту птиці є *зважування*. В промисловому птахівництві розрізняють зважування з метою селекційної оцінки маси тіла та з метою контролю оптимальних умов життя. З селекційною метою зважування проводять індивідуально, зазвичай 2-3 рази в житті. Так, в яєчному птахівництві птицю зважують у момент її переведення з приміщення молодняку в приміщення дорослих особин. Крім того, птицю зважують при досягненні нею такого віку, після якого значне збільшення маси тіла в нормі не повинно бути. Для курей цей «часовий відлік» починається з 52 тижня їхнього життя [3].

На основі промірів статі та живої маси тіла розраховують індекси тілобудови. Кожен з таких індексів виражає співвідношення окремих частин тіла птиці. [2, с. 25].

Основним видом досліджень у птахівництві залишається *експериментальний метод*.

Передусім необхідно зупинитися на можливостях *фізіологічного, морфологічного та біохімічного експерименту* [4, с.77-79]. У практиці птахівництва давно вже укорінився *експеримент, здійснюваний in vivo* – дослідження нормально-функціонуючих, цілісних організмів у спеціально створених, регульованих умовах (т.з. лабораторіях штучного клімату) [4, с. 74].

Біологічний експеримент дозволяє не тільки характеризувати зовнішні впливи на досліджувані процеси, а й прискорювати чи уповільнювати їх. Прискорення природних процесів наочно виявляється в експериментальних дослідженнях з виведення нових порід тварин, що дозволяє більш точно вивчати сутність і конкретні закономірності.

Література:

1. Бондаренко Ю. Кури подвійної продуктивності / Сучасне птахівництво. – 2003. №2. – С. 16–17.
2. Бородай В.П., Сахацький М.І., Ветрійчук А.І., Мельник В.В. та ін. Технологія виробництва продуктів птахівництва: Підручник. – Вінниця: Нова Книга, 2006. – 360 с.
3. Кочин И.И. Ритмичность роста сельскохозяйственной птицы / Пути совершенствования селекционно-племенной работы в животноводстве. – М.: МВА, 1985. – С. 98 - 99.
4. Философия и современная биология / Под ред. И.Т. Фролова. – М.: Политиздат, 1973. – 288 с.